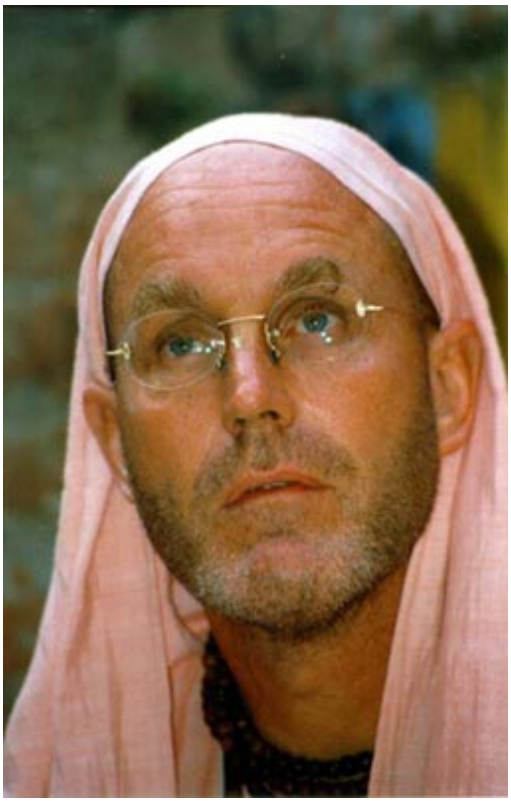
11 dalis, 9 skyrius *Šrila Indradjumna Svamis*

Rugsėjo 25, 2010

Jūsų vardas ten bus

Mano brangus dvasios broli Šridhara Maharadža,

Prašom priimti mano nuolankiausius nusilenkimus. Šlovė Šrilai Prabhupadai.

Šiandien švenčiame palankią Jūsų apsireiškimo dieną. Daugybė dvasios brolių, mokinių, draugų ir gera linkinčiųjų susirinko iš viso pasaulio ir džiaugiasi maloniais prisiminimais apie Jūsų šlovingą veiklą skleidžiant Viešpaties Čaitanjos sankirtanos misiją. Dalindamiesi prisiminimais jie gali kalbėti valandų valandomis, nes Šrilos Prabhupados malone Jūsų tarnystė buvo iškili. Žinau tai, nes man pasisekė pakankamai laiko praleisti su Jumis ir buvau liudininkas Jūsų veiklos Indijoje, Amerikoje ir Kanadoje.

Džiaugiuosi, kad šiandien Jus šlovina pagal nuopelnus. Tačiau man ir liūdna, nes jaučiu, kad Jūsų išėjimas buvo pirmalaikis. „Anksčiau laiko“ – būtent šį žodį ankstyvosiomis judėjimo dienomis pavartojo Šrila Prabhupada, kai išgirdo apie vieno iš savo mokinių mirtį.

Kartais stebiuosi, kodėl Viešpats tokius bhaktus, kaip Jūs, pasiima taip anksti, atsakomybę skleisti Krišnos Sąmonę palikdamas jaunesniesiems broliams. Tai gali būti tik dėl Jo meilės tarnams, tokiems kaip Jūs, kurie turi visas gerąsias savybes ir stiprų troškimą skleisti šventuosius vardus visame pasaulyje. Vienas iš mūsų dvasios brolių, Bimal Prasad das, tai gražiai paaiškino:

„Mes visi mylime ir pasitikime didžiosiomis sielomis, kurios pasiekė tobulumą mėgaudamosi šventaisiais vardais. Deja, tokia sėkmė dažnai reiškia, kad Aukščiausias Viešpats Pats labai trokšta su bendrauti su jomis ir todėl mums jų trūksta, kai Jis pasiima šias sielas Namo, kad jos būtų kartu su Juo.“

Man labai Jūsų trūksta. Man trūksta tų laikų, kai judėjimo pradžioje keliaudavome kartu. Jūsų bendrija pralinksmindavo ir pagyvindavo atmosferą. Nesvarbu, kokia sunki situacija būtų, Jūs visuomet pasakydavote kokį juokelį ir priversdavote mus juoktis. O kitą akimirką kalbėdavote taip tiesiai apie materialaus gyvenimo iliuzinę prigimtį, kad tai versdavo mane gūžtis iš baimės.

Maharadža, niekas Jūsų negali pakeisti. Kaip ir tiek daug Šrilos Prabhupados mokinių, Jūs buvote unikalus savo Krišnos sąmone. Prisimenu, kai Jūs gulėjote mirties patale Majapure, vienas bhaktas pasisuko į mane ir paklausė: „Kodėl tai vyksta? Koks bus judėjimas be Šridhara Svamio?“ Nieko negalėjau atsakyti. Po kiek laiko sužinojau atsakymą, stebėdamas, kaip pasaulis pasidaro vis blankesnis, kai tokie šviesūs bhaktai, kaip Jūs, iškeliauja.

Kai Jūs išėjote, pasijutau, kad praradau vieną iš artimiausių draugų kovos lauke. Šrila Prabhupada dažnai lygindavo pamokslavimą su kova, kurioje bhaktai susikauna ir su iliuzine gamta, ir su tais, kurie priešiški sankirtanos judėjimui – šiuolaikiniais mokslininkais, ateistais ir despotiška valdžia. Šioje kovoje skleidžiant Mahaprabhu žinią Vakarų pasaulyje ISKCON`o istorija ilga ir šlovinga. Šrila Prabhupada kartą pasakė: „Vieną dieną istorikai aprašys, kaip šis

Krišnos sąmonės judėjimas išgelbėjo pasaulį jo tamsiausiu metu.“ Nėra abejonių, kai jie tai padarys, Jūsų vardas bus ten, paminėtas tarp tų, kurie pirmieji kovoje žengė į priekį, ginkluoti tik šventaisiais vardais ir tikėjimu dvasiniu mokytoju.

Jūsų tikėjimas darė Jus bebaimį. Niekada nemačiau, kad koks nors oponentas priverstų Jus nusileisti. Niekas negalėjo įveikti Jūsų ginče, nes Jūs turėjote ir šastrų žinias, ir stiprų įsitikinimą. Daugybę kartų mačiau, kaip vien Jūsų įsitikinimas įtikindavo kitus. Tokius didžius bhaktus prisimins, galbūt dar labiau ateityje, kai žmonės pradės pripažinti tikrąją šio judėjimo vertę.

Buvote vienas iš pirmųjų, einančių į priekį, tačiau buvote ir vienas iš pirmųjų, kurie paliko pasaulį. Darosi truputį tuščia šiame kovos lauke, Maharadža. Ne dėl to, kad nėra kitų. Yra daugybė, netgi naujų sanjasių, kurie priima iššūkius. Tačiau tai ne visiškai tas pat. Daug ką norėtųsi pasakyti tiems bhaktams, kurie praktikavo ir pamokslavo Krišnos sąmonę trisdešimt ar keturiasdešimt metų ir tai darė iš visos širdies. Jūs buvote tokia asmenybė. Tačiau dabar išėjote, o kiti taip pat išeina. Greitai pasauliui trūks bendravimo su tais vyrais ir moterimis, kuriems pasisekė pasibarstyti galvas dulkėmis nuo mūsų Guru Maharadžo lotosinių pėdų.

Žinoma, išaugs kita bhaktų karta, savaip ypatingi ir sugebantys efektyviai pamokslauti ateityje. Dėl jų šlovingų pastangų judėjimas plėsis, kaip ir turėtų plėstis per ateinančius amžius, tūkstantmečius. Tačiau nepaisant to, kai kas negrąžinamai bus prarasta – ta karta, kuri atsitiktinai ar dėl geros lemties padėjo Šrilai Prabhupadai pačioje judėjimo pradžioje. Kartą Šrila Prabhupada pasakė: „Pradžioje man Krišna pasiuntė keletą gerų žmonių.“ Nėra abejonės, kad buvote vienas iš jų.

Taigi dabar tarnaujame išsiskyrę, stengiamės kiek galėdami. Tai tas pat judėjimas, tas pat procesas, tas pat mokymas, tačiau atsidavusių Šrilos Prabhupados mokinių gretos retėja. Nusiraminimas ateis, kai mes prisijungsime prie Jūsų ir panašių į Jus kitame didžiame Krišnos sąmonės pamokslavimo skyriuje kur nors kitur šiame materialiame pasaulyje, kur Šrila Prabhupada išvyko tęsti savo misijos. Arba galbūt Jo Dieviškoji Kilnybė pakvies mus atgal į dvasinį pasaulį kartu su juo tarnauti Radhai ir Krišnai kerinčioje amžinos palaimos žemėje.

„Smagių kelelių, iki susitikimo vėl“, - buvo Jūsų paskutiniai žodžiai man. Laikau šiuos žodžius giliai širdyje ir ilgiuosi vėl būti kartu su Jumis.

Jūsų tarnas,

Indradjumna Svamis